

MERI SAVONEN & SATU KOIVISTO
KUVITTANUT PARVATI PILLAI

Kettulan kahvila

JOULU LUMILINNASSA

Satu-
keittokirja

usoy

*Omistettu rakkaille
Hertalle, Eliakselle, Saimalle ja Hempalle.*

WSOY:n kirjallisuussäätiö on tukenut teoksen
kirjoittamista, mistä tekijät lämpimästi kiittävät.

Ensimmäinen painos
Teksti © Meri Savonen, Satu Koivisto ja WSOY, 2025
Ruokaohjeet © Satu Koivisto ja WSOY, 2025
Kuvat © Parvati Pillai ja WSOY, 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
978-951-0-51859-5
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

MERI SAVONEN & SATU KOIVISTO
KUVITTANUT PARVATI PILLAI

Kettulan kahvila

JOULU LUMILINNASSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kuu-kettu sekä hänen ystävänsä
Helmi-hiiri ja Möhkö-marsu
kulkivat kohti Kettulan toria.
Kuun isä piti siellä joulukahvilaa.
Torilla oli joulumyyjäiset, ja
kahvilaa varten keskelle toria oli
rakennettu valtava lumilinna.

– Onkohan joulukahvilassa ollut kiireinen päivä?
Kuu kysyi ystäviltään ja otti pari innokasta loikkaa.

– Varmasti on ollut hoppua, koska ihan kohta on joului,
Möhkö tuumi.

Hän pysähtyi tutkimaan tassulleen pudonnutta, kaunista
lumihiutaletta. Juuri sellaisen hän taiteilisi seuraavaan
leivokseen, jonka saisi koristeltavakseen.

Lapset työntyivät innoissaan sisään lumilinnan puuovesta. Sisällä oli pöytiä ja tuoleja, ja lumisiin seiniin oli kiinnitetty pieniä, tuikkivia lyhtyjä, jotka valaisivat suuren tilan kauniisti. Kahvilassa oli ollut vilskettä, ja osa tarjoiluastioista oli jo tyhjiä.

Lapset tiesivät heti, mitä tehdä: he huikkasivat Isä-ketulle nopeat heipat ja pujahtivat tiskin taakse koristelemaan lisää mantelileivoksia myyntiin.

Kahvilan sulkeutumisen jälkeen Isä-kettu kutsui lapset pyöreän pöydän ääreen. Hänellä oli tärkeää asiaa.

– Kyläyhdistys ehdotti, että lumilinnassa voisi pitää kylän yhteisen juhlan jouluaattona. Minulla on hurja kiire kahvilassa. Tahtoisitteko te lapset järjestää juhlat? isä kysyi.

– Tah-toi-sim-me! Kuu, Möhkö ja Helmi hihkaisivat, sillä jos he jostain pitivät, niin leipomisesta ja koristelemisesta.

– Tuntuu kuin meillä olisi koko ajan jokin juhla suunniteltavana, Möhkö sanoi tyytyväisenä.

– Ja ihan kamala kiire, Helmi lisäsi ihastuksissaan.

Kuun ja Isä-ketun kodissa alkoi kiireinen suhina, kahina ja rapina. Joka aamu, kun isä oli saanut päivän leivonnaiset valmistettua ja lähtenyt herkkuineen kohti joulukahvilaa, lapset valtasivat keittiön. Kuu ja Helmi leipoivat pellin toisensa perään pipareita, korppuja ja keksejä ja suunnittelivat, mitä kaikkea muuta kylän yhteisissä joulujuhlissa tarjottaisiin.

Möhkö sen sijaan oli koristeluvastaava ja työskenteli saksineen hopea- ja kultapaperin kanssa aamusta iltaan.

Jouluaattoon oli vielä kaksi viikkoa aikaa. Aina välillä lapset jättivät keittiön ja lähtivät kiertelemään kylää. Mikään juhla ei ollut juhla ilman vieraita, ja Kuu, Möhkö ja Helmi halusivat varmistua, että kaikki kylän asukkaat kuulisivat joulujuhlasta. Jo muutaman päivän jälkeen ilmoittautuneita oli valtavasti.

Joulumyyjäisissä lapset törmäsivät Pelli-pupuun, joka oli tutkimassa hillokojun marmeladeja.

– Hei Pelli, Kuu sanoi. – Oletko kuullut, että järjestämme koko kylän yhteiset joulujuhlat?

– Voi ihanaa, Pelli sanoi. – Me juuri mietimme äidin kanssa, olisimmeko koko joulun kahdestaan. Voin siis luvata, että ainakin meidän perheemme osallistuu.

– Kenenkään ei tarvitse olla tänä jouluna yksin, Kuu sanoi ja katseli torilla kuljeskelevaa väkeä. Häntä olivat aina mietityttäneet ne, joilla ei ollut perhettä tai ystäviä, joiden kanssa viettää joulua. Tänä vuonna jokainen saisi jouluseuraa, jos vain haluaisi.

Kuu katsoi taivaalle, jonne oli kerääntynyt pilviä. Toivottavasti vain jouluna olisi hyvä sää.

Mutta sitten kaikki muuttui kertaheitolla. Alkoi sataa lunta niin sankasti, että se karkotti torilta kaikki muut paitsi joulukahvilan asiakkaat. Mikään koju tai katos ei suojannut kasvoille piiskaavalta lumisateelta samalla tavalla kuin lumilinna. Ei sielläkään ollut enää ruuhkaa. Kuu, Möhkö ja Helmi saivat rauhassa koristella lumilinnaa joulujuhlaa varten, ja siitä oli tulossa upea: lapset tekivät kransseja havunoksista ja kävyistä, ja korkealta katosta roikkui naruja, joihin oli kiinnitetty kimaltelevia tähtiä.

Rankka lumisade jatkui päivä toisensa perään, ja lopulta torilla tai kylän kaduilla ei liikkunut melkein kukaan. Kyläläiset pysyivät visusti sisätiloissa tai suorastaan juoksivat torin halki lumilinnakahvilan suloiseen lämpöön. Joulumyyjäisten myyjät sen sijaan seisoskelivat uskollisesti pienten katostensa alla.

– Meidän pitää viedä heille kuumaa juomaa, Kuu sanoi, kun hän eräänä aamuna kurkisti ulos lumilinnan ovesta ja näki kylmässä hytisevät myyjät.

Kuu, Möhkö ja Helmi lähtivät kiertämään toria punaisella kelkalla. Hetken päästä jokaisessa kojussa nautittiin kuumaa omenaglögiä ja uunituoreita joulutorttuja.

– Te olette tosi ystävällisiä, pieni käsitöitä myyvä hiirimuori piipitti, kun lapset ojensivat hänelle höyryävän glögitimukin.

Ja niin siitä tuli tapa. Jokainen aamu alkoi sillä, että lapset veivät kaikille myyjille lämmintä glögiä. Sääennustuksissa sanottiin, että lumisade saattaisi yltyä myrskyksi vielä ennen joulua.

Sisällä lumilinnakahvilassa oli viihtyisää. Joulujuhlien valmistelu ja joulukahvilassa autteleminen oli Kuun, Möhkön ja Helmin mielestä parasta puuhaa. Päivä toisensa perään hurautti ohi nopeasti, iloisesti ja herkullisesti.

LUE JOULUINEN TARINA JA LEIVO SEN HERKUT IHAN ITSE!

Joulu on ovella, ja Kuu-ketun isä pitää kahvilaa kylän joulumyyjäisissä. Voisiko hienoon lumilinnaan rakennettuun kahvilaan kutsua kyläläiset jouluaattona? Kuu ja hänen ystävänsä ryhtyvät suunnittelemaan vuoden tärkeintä juhlaa, mutta tunnelmaa uhkaa lähestyvä lumimyrsky. Päästäänkö lumilinnassa jouluherkkujen ääreen?

Suloisessa satukeittokirjojen sarjassa kuullaan lämminhenkinen tarina ja kokkaillaan itse siinä esiintyneitä herkkuja! Kirjan kanelintuoksuiset reseptit on suunnitellut ruokakirjoittaja Satu Koivisto.

